

Arrest

nr. 199 759 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 december 2017.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4.1. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In de bestreden beslissingen wordt vooreerst, met betrekking tot de weigering van staatscholen om verzoekers' dochter in te schrijven, opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze scholen aangaven dat zij geen aangepast programma voor hun dochter hadden en dat verzoekers er wel in slaagden hun dochter in te schrijven in de privé-kleuterschool 'Madre Eliza', waar zij tot juni 2017 school liep, waardoor bezwaarlijk kan worden besloten dat haar het recht op onderwijs werd ontzegd, zoals verzoekers beweren. Met betrekking tot verzoekers hun verklaring dat mensen in hun omgeving hen anders bekeken en zich neerbuigend uitlieten over hun dochter, wordt vastgesteld dat dergelijke handelingen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of met ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Daarnaast maken verzoekers, aldus de commissaris-generaal, geenszins aannemelijk dat zij voor de problemen met verzoekers familie of voor de slechte behandeling van hun dochter op school, geen beroep konden doen, of mocht het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen met verzoekers familie of met de school komen, zouden kunnen doen op de Albanese autoriteiten voor hulp en/of bescherming. Verwijzende naar informatie waarover hij beschikt, is de commissaris-generaal de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De door verzoekers neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Ze beperken zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van enkele van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

4.2. In zoverre verzoekers kritiek uiten op het feit dat Albanië in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen en lijken voor te houden dat Albanië niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de

Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. X (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld.

4.3. Verzoekers' huidige kritiek dat "Echter itt wat verwerende partij hier stelt, betreft het hier geen lagere school, dan wel een soort van préonderwijs, dat specifiek is in Albanië", mist feitelijke grondslag in die zin dat er in de bestreden beslissingen geen sprake is van een 'lagere school', doch van de privé-kleuterschool 'Madre Eliza'. Blijkens verzoekers' verklaringen liep hun dochter O. er tot juni 2017 school. Met hun huidige algemene en niet in het minst met concrete gegevens onderbouwde stelling dat "Van echt onderwijs is geen sprake, het draait hier meer om wat opvang van kinderen, niet vergelijkbaar met het kleuteronderwijs in België", maken verzoekers, die Albanië in augustus 2017 verlieten, hoe dan ook geenszins in concreto aannemelijk dat hun dochter in Albanië het recht op onderwijs werd onttrokken.

4.4. Verzoekers ontkennen niet, minstens ontkrachten, noch weerleggen zij de vaststelling dat zij met betrekking tot de (doods)bedreigingen vanwege verzoekers vader en diens broers geen contact hebben opgenomen met, laat staan klacht hebben neergelegd bij de Albanese politie. Het is evenwel net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier, zoals ook de commissaris-generaal pertinent en terecht opmerkte, dan ook vanzelfsprekend niet tegen optreden.

Verzoekers betwisten evenmin, minstens werpen zij geen ander licht op de vaststelling dat zij met betrekking tot de beweerde onmacht of onwil van de Albanese politie betreffende hun klachten naar aanleiding van de slechte behandeling van hun dochtertje O. op school -contacten met de politie waarvan ze overigens niet het minste begin van bewijs voorleggen- geen verdere stappen hebben ondernomen, bijvoorbeeld door contact op te nemen met de ombudsman of via andere daartoe voorziene stappen om het beweerde slechte functioneren van de politie aan te klagen. Het feit dat ze, zoals verzoekers thans in hun verzoekschrift laten gelden, het systeem van de ombudsman niet kennen, neemt niet weg dat ze bijvoorbeeld een advocaat hadden kunnen raadplegen, en verzoekers tonen hoe dan ook niet aan enige stap of poging te hebben ondernomen om de beweerde onmacht of weigering van de Albanese politie om hen te helpen ook maar enigszins (ergens) aan te kaarten.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waar verzoekers in casu echter in gebreke blijven. Uit niets blijkt en verzoekers maken niet in concreto aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Met hun huidige algemene verklaringen omtrent corruptie in Albanië en gebreken in het Albanese rechtssysteem tonen verzoekers niet aan, en ze maken voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Zij maken hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, evenmin aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen te helpen.

4.5. Daar waar verzoekers gewag maken van een sociale groep, wijst de Raad er op dat, daargelaten of de door hen omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op

wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, en gelet op de vaststelling dat verzoekers niet aantonen dat het hen in Albanië aan nationale bescherming ontbeert, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

4.6. In de mate dat verzoekers de medische problematiek van hun dochtertje O. aanvoeren teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen, blijkt uit artikel 48/4 dat zij hiertoe beroep moet doen op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Men dient voor de beoordeling van de medische problemen an sich gebruik te maken van de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.7. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekers in casu naar als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde informatie omtrent o.a. de situatie van kinderen en de gehandicaptenzorg in Albanië alsook aangaande autisme, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

4.8. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.9. In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekers redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 november 2017, voeren verzoekende partijen aan dat de kern van hun probleem gelegen is in de gezondheidstoestand van hun dochter. Verzoekende partijen lichten toe dat zij en vooral hun dochter gediscrimineerd worden door de gezondheidstoestand van hun dochter die aan een ernstige autismoorsnis lijdt. Zij wijzen erop dat er in Albanië slechts opname mogelijk is in een privé-school, maar dat zij ook daar werd gediscrimineerd. Verzoekende partijen vervolgen dat zij van het kastje naar de muur werden gestuurd en dat zij geen hulp konden krijgen in openbare instellingen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperken zich immers louter tot het beknopt herhalen van hun relaas en eerder afgelegde verklaringen. De verzoekende partijen gaan echter niet *in concreto* in op, minstens brengen zij geen concrete en valabele argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking d.d. 22 november 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, waarbij o.a. wordt vastgesteld dat zij niet aannemelijk maken dat zij met betrekking tot de problemen van hun dochtertje, net als evenmin met betrekking tot de (doods)bedreigingen vanwege verzoekers vader en diens broers, alle redelijke en realistisch te verwachten mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in Albanië hebben uitgeput en dat het hen met betrekking tot die problemen aan nationale bescherming ontbreekt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS